

Arrest

nr. 84 229 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2011 diende verzoekster, die eerder in het bezit gesteld was van een A-kaart, een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart, dit in functie van haar Turkse echtgenoot die ondertussen de Belgische nationaliteit had verworven.

1.2. Op 27 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 2 maart 2012.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg. de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt’ De bestaansmiddelen dienen minstens gelijk te zijn aan honderd twintig procent van het integratie-inkomen zoals bedoeld in artikel 14, §1, 3 van de wet van 26 mei 2002.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt betrokkene volgende bewijzen voor:

- Attest OCMW dat bewijst dat [G.A.] in de periode 01.06.2011 - 30.11.2011 een leefloon kreeg uitgekeerd.

- Attest OCMW dat bewijst dat [C.A.], de Belgische gevestigde, in de periode 01.05.2011 - 31.12.2011 een leefloon kreeg uitgekeerd.

Aangezien artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels. met name het leefloon’ niet in aanmerking worden genomen en betrokkene geen andere bewijzen van bestaansmiddelen voorlegt, zijn de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet toereikend. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Tevens werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster betoogt als volgt:

“1. Dat dient te worden vastgesteld dat het art. 40ter Vw. een inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon stelt voor de Belg die zich wil laten vervoegen door zijn echtgeno(o)t(e) om te vermijden dat een overgekomen familielid ten laste valt van de Belgische staat. Dat evenwel dient te worden vastgesteld dat de inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon, zoals gesteld in het art. 40ter Vw, strijdig is met het Unierecht, meer bepaald met het art. 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Dat in België men pas een beroep kan doen op OCMWsteun wanneer men een inkomen heeft lager dan het tarief leefloon. Zolang de persoon die zich laat vervoegen dus over een inkomen beschikt dat hoger is dan 100 % van het leefloon (tarief persoon met gezin ten laste) kan hij niet ten laste vallen van de openbare overheid, Dat evenwel toch in het art. 40ter Vw. een inkomensvoorwaarde wordt ingevoegd die hoger is dan het tarief leefloon (nl. 120 % van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste). Dat deze inkomensvoorwaarde van een bedrag dat hoger is dan het tarief leefloon strijdig is met het arrest Chakroun’, waarin het Hof van Justitie stelde dat de zinsnede “beroep op het stelsel voor sociale bijstand” in artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn zo uitgelegd moet worden, dat deze een lidstaat niet toelaat gezinshereniging te weigeren aan een gezinshereniger die het bewijs levert over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van gezinsleden te voorzien. Dat Krachtens de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie mensen in België niet kunnen voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van hun gezinsleden ten laste. Wanneer er een inkomen hoger is dan 100% van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste, dan worden ze geacht wel te kunnen voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en kunnen ze in de regel geen beroep doen op de Belgische sociale bijstand.

2. Dat verzoekster opmerkt dat verweerder bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag geenszins rekening heeft gehouden met de vaststelling dat verzoeksters echtgenoot sedert 1 december 2011 over een inkomensvervangende tegemoetkoming van 12,329,11 EUR per jaar (=1027 EUR /maand) en over een integratietegemoetkoming ten bedrage van 3.762,33 EUR per jaar (=313 EUR/rnaand) beschikt en geenszins heeft gemotiveerd waarom deze inkomsten niet kunnen beschouwd worden als het beschikken “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” (cf. stuk 2). Dat verzoeksters echtgenoot wel degelijk het bewijs levert over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in Dat derhalve uit de door verzoekster neergelegde stukken voldoende blijkt dat verzoeksters echtgenoot wel degelijk voldoet aan de inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon, zoals gesteld in het art.

40ter Vw, (hoewel deze voorwaarde strijdig is met het Unierecht). Dat geenszins werd rekening gehouden met de actuele inkomsten van verzoekers echtgenoot. Dat derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.”

2.2. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt opgeworpen. Verzoekster licht immers niet toe op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

2.3. Waar verzoekster inhoudelijke kritiek geeft op de motivering van de bestreden beslissing en aangeeft dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout, neemt de Raad aan dat verzoekster de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.4. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

2.5. Waar verzoekster opwerpt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet strijdig is met artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, dient de Raad op te merken dat dit betoog niet dienstig is aangezien verzoekster als echtgenote van een Belgische onderdaan niet onder het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt. De Raad merkt daarnaast op dat artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, namelijk in artikel 10 van Vreemdelingenwet, door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

2.6. Het door verzoekster aangehaalde arrest Chakroun van het Hof van Justitie heeft eveneens betrekking op richtlijn 2003/86/EG. De Raad herhaalt dat verzoekster als echtgenote van een Belgische onderdaan niet onder het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt.

2.7. Voor het overige komt het de Raad niet toe om aan wetskritiek te doen.

2.8. Waar verzoekster opmerkt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar echtgenoot beschikt over een inkomensvervangende tegemoetkoming en over een integratietegemoetkoming, dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken werden overgemaakt aan de verwerende partij voordat zij de bestreden beslissing trof. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken die verzoekster had kunnen overmaken, vermits ze blijkens het administratief dossier op 7 november 2011 uitdrukkelijk gevraagd werd bewijzen over te maken aangaande “*bestaansmiddelen referentiepersoon*”, en waarover verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat, als gevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster het land dient te verlaten en van haar familie in België wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt: 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”, Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken. Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd, 27 januari 2012 (bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven heeft opgebouwd en waar haar naaste familieleden wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.”

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.11. In casu kan worden aangenomen dat verzoekster met haar echtgenoot een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Zij is blijkens het administratief dossier in mei 2008 het Rijk binnengekomen om haar echtgenoot te vervoegen en werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart. Het administratief dossier bevat positieve samenwoonstverslagen.

2.12. Verzoekster werd reeds toegelaten te verblijven in het Rijk in het kader van gezinshereniging. De bestreden beslissing betreft dus een geval van weigering van een voortgezet verblijf.

2.13. Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het gezinsleven en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

2.14. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. In dit verband dient te worden nagegaan of een juist evenwicht bereikt werd tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

2.15. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Het doel van de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de persoon die het recht op gezinshereniging opent, zoals geëxpliciteerd in voormelde wetsbepalingen bestaat erin te verhinderen dat degene die hem vervoegt, ten laste valt van de Belgische overheid. (cf. *Parl.St.*, doc 53/ 44018 van 19 mei 2011 p.8 en p.138).

2.16. De kernvraag die zich in deze stelt is of de bestreden beslissing getuigt van een juist evenwicht tussen enerzijds het beoogde doel van de maatregel en anderzijds het gevolg van die maatregel voor verzoekster.

2.17. Het gevolg van de bestreden beslissing is dat als verzoekster deze uitvoert als gehoorzame derde-lander, zij zal dienen terug te keren naar Turkije. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster getrouwd is in 1982. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, die geboren is op 10 april 1951, in mei 2008 het Rijk is binnengekomen in het kader van gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Dit houdt dus in dat verzoekster tot haar 57^e levensjaar in Turkije heeft vertoefd. Het administratief dossier bevat geen visumaanvragen kort verblijf die doorheen de jaren zouden zijn

aangevraagd door verzoekster om haar echtgenoot te bezoeken, die blijkens het administratief dossier reeds acht jaar eerder, in november 2000 naar België is gekomen.

2.18. Aangezien verzoekster tot haar 57^e levensjaar in Turkije heeft vertoefd en acht jaar gescheiden leefde van haar echtgenoot, dient te worden aangenomen dat ze met dit land nog familiale, culturele en sociale bindingen heeft, die zomaar niet verloren kunnen zijn gegaan op een termijn van vier jaar. Verzoekster laat alleszins na in concreto aan te tonen dat het anders zou zijn.

2.19. Verzoekster toont ook niet in concreto aan dat dat het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is derwijze dat de bestreden beslissing een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. RVS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)).

2.20. De bestreden beslissing verhindert niet dat verzoekster alsnog toegelaten wordt op het grondgebied te verblijven in het kader van gezinshereniging voor zover de voorwaarden vervuld worden die gesteld worden in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing houdt derhalve geen definitieve scheiding in van verzoekster met haar echtgenoot.

2.21. Gelet op de omstandigheden die verzoeksters zaak kenmerken kan in casu niet gesteld worden dat de bestreden beslissing getuigt van een onevenwicht tussen het doel van de maatregel enerzijds en de gevolgen voor verzoekster anderzijds.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.22. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en haar rechten van verdediging.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verblijfstitel alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Dat verzoekster, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent de duur van haar verblijf in België, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met haar land van oorsprong. Dat dit in casu niet is gebeurd Dat verweerder gehouden was alvorens een beslissing te nemen minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor. Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG, geen rekening hield met de duur van verzoeksters verblijf in België, haar gezondheidstoestand, haar leeftijd, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met haar land van oorsprong. Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.23. De Raad herhaalt dat het betoog inzake de schending van een bepaling van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, niet dienstig is aangezien verzoekster als echtgenote van een Belgische onderdaan niet onder het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt. Verzoekster kan er dan ook niet dienstig het argument aan ontleenen dat zij diende te worden gehoord omtrent de duur van haar verblijf in België, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met haar land van herkomst en dat hieromtrent diende gemotiveerd te worden in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat verzoekster zelf haar persoonlijke situatie, zijnde haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met haar land van herkomst op geen enkele wijze concreetiseert, zodat het geheel beperkt blijft tot een theoretisch betoog dat geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA